

Arrest

nr. 133 782 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X,
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 tot oplegging van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 14 juni 2011 aan op de nationale luchthaven te Zaventem. Hij is in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Litouwse autoriteiten.

1.2. Eveneens op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissingen tot nietigverklaring van het visum en tot teruggrijping. Verzoeker wordt op 15 juni 2011 teruggedreven.

1.3. Verzoeker verklaart op 16 november opnieuw het Rijk te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juni 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 12 juli 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 20 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Bij arrest met nummer 90 226 van 24 oktober 2012 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 25 oktober 2012 een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit bevel wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 oktober 2012 ter kennis gebracht.

1.10. De aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2012 wordt op 6 november 2012 onvankelijk verklaard.

1.11. Verzoekster verklaart op 5 december 2012 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2012 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.13. De commissaris-generaal neemt op 25 oktober 2013, in antwoord op de asielaanvraag van verzoekster, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest met nummer 117 948 van 30 januari 2014 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.15. Verzoekster wordt op 3 februari 2014 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.16. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 5 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.17. Bij arrest met nummer 124 507 van 22 mei 2014 vernietigt de Raad de beslissing van 19 maart 2013.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 18 juni 2014 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 oktober 2012 ongegrond wordt verklaard.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 juni 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 maart 2014 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte

van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens op 19 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod dat aan verzoeker wordt opgelegd, en dat hem op 3 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer :

Naam, voornaam: [G. T.]

[...]

nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 05.11.2012.”

Het inreisverbod dat aan verzoekster wordt opgelegd, en dat haar op 4 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw:

Naam, voornaam: [C. L.]

[...]

nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten voor 13.02.2014 aan haar betekend op 03.02.2014.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting.

Zij stellen onder meer als volgt:

“[...] De verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, doch deze verwijzing is stereotype.

De loutere verwijzing naar een wettelijke bepaling is geenszins afdoende, te meer de betreffende wetsbepaling een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Bij de oplegging van een inreisverbod moet rekening gehouden worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In casu had verwerende partij opnieuw moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, toch een inreisverbod werd opgelegd én waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

De verwerende partij heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel een stereotype beslissing afgeleverd.

Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

In casu is het duidelijk dat de verwerende partij een dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient verwerende partij het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, [...])

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De humanitaire redenen werden aan verwerende partij kenbaar gemaakt in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet en op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, doch verwerende partij heeft met deze humanitaire elementen geen rekening gehouden bij haar beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De verzoekende partijen verwijzen in hun aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder meer naar:

- *Hun jarenlang verblijf in België (reeds sinds 2011 en 2012),*
- *Hun perfecte en voorbeeldige integratie en hun opbouw van hun leven in de Belgische samenleving,*
- *De begraafplaats van hun doodgeboren kind in Brussel en de wil en de mogelijkheid deze verder te kunnen bezoeken,*
- *De medische situatie van eerste verzoekende partij,*
- *Het schoollopen van de kinderen,*
- *Humanitaire redenen, ...*

Een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partijen, hoewel deze bij verwerende partij gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen. [...]"

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, specifiek wat dit gestelde betreft, als volgt:

"[...] Het door verzoekers geviseerde inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

"Gelet op hetgeen voorafgaat dient prima facie te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 101 422, d.d. 23 april 2013).

Een inreisverbod van drie jaar werd aan verzoekende partij opgelegd omdat zij geen gevolg gegeven heeft aan het op 5 november 2012 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten, wat trouwens niet door haar wordt betwist.

In casu wordt duidelijk gemotiveerd dat het feit dat zij sinds de kennisgeving van het bevel op 5 november 2012 geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten aan de grondslag ligt van het inreisverbod van 3 jaar, waarbij de aandacht wordt gevestigd op de duur van de periode is verstreken sinds het moment dat zij in kennis werd gesteld van haar terugkeerverplichting en haar houding sindsdien.

Daaruit blijkt dat verwerende partij, bij discretionaire bevoegdheid, de houding van verzoekende partij als voldoende beschouwde om een inreisverbod voor een termijn van 3 jaar op te leggen, zodat aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Aangezien de bevelen gelden voor het hele gezin kan in casu geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Zij toont evenmin aan in de onmogelijkheid te zijn om het graf van haar doodgeboren kind te bezoeken. Conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kan zij de opheffing op opschorting vragen van haar inreisverbod. Daarenboven wordt haar de toegang tot het grondgebied slechts tijdelijk en niet definitief ontzegd.

Waar verzoekende partij verwijst naar een recent arrest van Uw Raad om aan te tonen dat nergens wordt gemotiveerd waarom de maximale termijn van drie jaar inreisverbod werd opgelegd, verwijst verwerende partij naar een recenter arrest van Uw Raad waar gesteld wordt dat het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan een voldoende motivering is om een inreisverbod voor drie jaar op te leggen:

"De verzoekende partij betwist bovendien niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel en dat zij betraapt werd op werken zonder arbeidskaart, doch zij tracht voor deze feitelijke vaststellingen een verschoning op te geven. Evenwel doet het betoog van de verzoekende partij dat het haar niet verweten kan worden geen gevolg te hebben gegeven aan het eerder bevel omdat zij minderjarig was en dit dus de uitsluitende keuze van haar moeder was en dat het niet haar bedoeling was om zwartwerk te verrichten, niets af aan de feitelijke vaststellingen. De verzoekende partij heeft immers niet voldaan aan haar terugkeerverplichting. Nergens wordt in de wet aangegeven dat deze verplichting niet zou gelden indien de betrokkene bij het eerste bevel minderjarig is.

In casu wordt wel degelijk gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een maximumtermijn van drie jaar.” (RVV nr. 126.207 van 25 juni 2014).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), werd in casu niet geschonden.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het evenredigheidsbeginsel, als toepassing van het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301) [...]”.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan de inreisverboden zijn genomen – luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekers betogen dat verweerder, bij het opleggen van de inreisverboden en het vaststellen van de duur hiervan, geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die hun situatie kenmerken en geen afweging in dit verband heeft doorgevoerd. Verzoekers wijzen in dit verband onder meer op het gegeven dat hun doodgeboren kind in België is begraven.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde *“zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

In casu legde verweerder verzoekers een inreisverbod op omdat zij niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Hij opteerde hierbij voor de maximumduur van drie jaar die in deze situatie mogelijk is.

Uit de motieven van de bestreden inreisverboden kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het opleggen hiervan of bij het bepalen van de duur hiervan met de specifieke omstandigheden, waaronder specifiek het gegeven dat verzoekers hun doodgeboren kind in België is begraven, rekening zou hebben

gehouden. Verweerder beperkt zich in de bestreden beslissingen tot het louter vaststellen dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting.

Verweerder had nochtans kennis van het gegeven dat verzoekers hun doodgeboren kind in België is geboren, nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dit gegeven reeds hadden ingeroepen in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 maart 2014 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van de in dit verband door het bestuur genomen beslissing werd geoordeeld dat de enkele verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen verzoekers er niet van weerhoudt het graf van hun kindje in België te komen bezoeken. Gelet op deze motivering kon des te meer van verweerder worden verwacht dat hij dit gegeven betrok bij zijn beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur hiervan. Zulks blijkt evenwel op geen enkele wijze.

Een afweging tussen de specifieke omstandigheden van verzoekers die verweerder bekend waren en (de duur van) het inreisverbod, blijkt niet uit de bestreden inreisverboden en evenmin uit het administratief dossier.

Verweerder betoogt thans in de nota dat verzoekers steeds de opheffing of opschorting van het inreisverbod kunnen vragen. Deze mogelijkheid voor verzoekers doet evenwel geen afbreuk aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, verplichting die vervat zit in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Door verder aan te geven dat het gegeven dat verzoekers hun doodgeboren kind in België is begraven nog niet leidt tot een schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen omdat dit inreisverbod slechts tijdelijk is, geeft verweerder hoogstens een a posteriori motivering die het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Verzoekers kunnen aldus worden gevolgd waar zij betogen dat het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden inreisverboden. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS